

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

(Ο Φασουλής κι' ο Περικλής με γουρλωμένο μάτι χαζεύουν οι καθόμοροι απ' έξω 'στὸ Παλάτι.)

Π. — Γρατί δὲν πᾶς μὲς 'στὸ χορὸ, ἀλλ' ἔξω, γάχα, στέκει; γρατί ζητεῖς νὰ φαίνεσαι σωστὸς ντεληφροσέκης; Ἔσθ' ἂν πᾶς μὲς 'στὸ χορὸ, δὲν πᾶς 'στὰ κουτουροῦ . . . σὺ ἔχεις, ἀφιλότιμη, καὶ φρέμα χορὸ, καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν καὶ τόσα μεγάλα, καὶ ὑπερήφανος σὲ τιμᾷ ἢ νὰ Βασιλεῖα. Ἐγὼ ἂν ἔξω στέκομαι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, δὲν ἔγω γάμου ἐνδύμα καὶ δανεικὸ ἀκόμα, οὐδ' ἔγω τίτλον ἐνδοξὸν ἱπποῦ ἢ καὶ Δόγη, καὶ εἰμαι ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σκυλλοῦγι. Ἄλλ' ὡς πρὸς σέ, βρὲ Φασουλᾷ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, κι' εἶναι καλὸν νὰ χώνεσαι μὲ τὸ κοινὸ ἀσέκτι, ἐνὸ γιὰ σένα ἐρωτοῦν ἂν ζῆς καὶ ἂν ὑπάρχεις καὶ ἡ Κυρία τῆς τιμῆς κι' ὁ κύριος Αὐλάρχης. Σὺρε λοιπὸν μὲς 'στὸ χορὸ καὶ μὴν ξεραῖς; Βαρὸνε, πῶς σὰν μαλαζῆς πιτεῖα ἢ φρονεῖς σὲ τρώνε. Φ. — Τὰ λόγια σου σὰν φρόνιμα μοῦ φαίνονται, σαλιάρη . . . τὴν δόξα, βρὲ, τὴν ἐραγα κι' ἐγὼ μὲ τὸ χουλιάρι, καὶ διψασμένοι ἔπρεα 'στὰ φράκια καὶ 'στὰ λούσα καὶ μὲ ἑκαστοτομάχιζαν Βασιλικὰ τσουμποῦσα. Μὰ τώρα πρὶ βροθέτηκα καὶ δὲν ζητῶ σὰν πρῶτα παρκαῖτα καὶ Ἀνάκτορα μὲ δειμακνέντια φῶτα, ἀλλ' οὐτ' εὐνοίης ὑψηλῆς ἐλάχιστον σημαδί, οὐδὲ τὸν Δεῖλη καὶ τὸν Θῶν καὶ τὸν Σωτηριάδη, οὐδὲ Κυρία τῆς τιμῆς, οὐδ' εὐγενεῖας τρόπους, μὰ θέλω ν' ἀνακατωθῶ μὲ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, ἐδῶ ἀπ' ἔξω νὰ σταθῶ, νὰ ἴδω κανένα πόδι, καὶ νὰ μουκίσω, Περικλῆ, μαζὶ σου σὰν τὸ βρῶδι. Ναι μὲν, καλὴ καὶ ζηλευτὴ μοῦ φαίνεται κι' ἡ Γαλδρία, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνη, ἀδελφὲ, θεροῦ πῶς ἔχει ὄρια. Κι' ἐγὼ ἐνῶς ἐτραχα μαζὶ σου 'στὸν πλόν, γχοῖς νὰ λάμπω πόπτοσε εἰς κύκλον ὑψηλόν, καὶ εἰς βοστρύχους νῆχαν ἢ φρονιότη μου κόμη, ἔποῦ θὰ τὴν ἔχῃλεις κι' Ἀββεσσαλομ ἀκόμη, μεγάλας τότε ἤθελα νὰ ἴνω 'στὴν Ἑλλάδα κι' ἀνευρεθῆμιον μέγαρον καὶ δανεικὴν βελιάδα, ἀρῶτο ὅμως ἔγινε ἱπποτῆς τοῦ Σωτήρος καὶ τὸν πλουσίον τραπέζιον καλοθεμελιώμενος χοῖρος, τῆς ἱπποσύνης ἔργισε νὰ μοῦ βρομᾷ τὸν χῆντον καὶ θέλω νὰ περιβληθῶ τὸν ἀνθρώπον τὸν πρῶτον. Γιὰ τοῦτο ἀπεράσινα νὰ μείνω μὲ τὰσκέρι, κι' ὅπορος δὲν εἶναι 'στὸ χορὸ πολλὰ τραγοῦδιχα ζέρεσι.

Π. — Φιλοσοφίαν ἔχρισες νὰ τσουμποῦνῃς; καὶ πάλιν. Φ. — Μ' αὐτὴν ἀνκουρίζομαι εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλιν καὶ ταῦτην ποῦσεχε καὶ σὺ καλῶς νὰ ἐνοῦσῃς καὶ πάντα νὰ τὴν προτιμᾷς; καὶ τῆς ἀνκνησις. Τοῦτο διδάσκει, Περικλῆ, κι' ὁ Πλάτων ὁ ἀρχαῖος ὅπου δὲν ἴτο σὰν κι' ἐμας παληνῶσπος τυχαῖος. Ἄλλ' ἔς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ κι' ἔς ἴδωμε τὸ Παλάτι . . . νά! νά! τὰμάριζα ἔργονται καὶ γούλωσε τὸ μάτι. Π. — Πῶ! πῶ! μὰ κἄλτσα κόκκινα! . . . Φ. — Περὶδρομος, μαγκούφη, νὰ μὲ σ' ἀσπᾶξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατασῶ τσουλοῦρι. Π. — Καὶ μία τριανταφυλλιά . . . Φ. — Περὶδρομος, χαμᾶλη . . . θὰ μοῦ κολάσῃ τὴν ψυχὴ μ' αὐταῖς τῆς κἄλτσαις πάλι. Π. — Λὲ φᾶμ, λὲ φᾶμ ἢ νί ἢ ζᾶ . . . Φ. — Βρὲ εἶσαι 'στὰ σωστὰ σου; Π. — Θὰ φᾶς καμμιὰ καταρακῆ γιὰ τὴν σεμνότητά σου. Ἀρῶτο ντιστεγεκὲ καὶ σὺ πανευγενῆς ἐραῖνης παραπολῶ, βρὲ Φασουλῆ, τὸν ἠθικὸ μοῦ κάνεις, καὶ οὔτε κἂν γιὰ 'σῶδασκα δὲν θῆς ν' ἀκούσης λέξι, κι' Ἀγγλῆς Μυλλαιδίη ἔγινε, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Φ. — Τοιούτος ἦμιον 'στοὺς καλοῦς, τοιούτος καὶ 'στὰ πλῆθη, μὲ σὺ δειφθεῖς, μοῦρὲ, ταγγελαῖκά μου ἦθη. Π. — Οἱ Περὶδοῖς τῶν Δυναμένων περὶν ὀψηφράνας. Φ. — Νά! κι' ὁ Γεροκωστόπουλος, μὰ νά! κι' ὁ Καραπάνος. Π. — Πῶ! πῶ! Ἐπιστημότητες καὶ νέοι Βουλευταί. Φ. — Πακόνει κι' ὁ Γεννήσαρλις κι' οἱ ἄλλοι χορευταί. Π. — Ὅλο τὰ ἴδια μούτσουνα . . . τὰ ζέρεσι καὶ τὰ ζέρο. Φ. — Ἐγὼ θὰ φύγω, Περικλῆ, γρατί δὲν ὑποφέρῶ. Κανένα νέο μούτσουνο . . . Π. — Βρὲ στέα' ἀκόμη ἴγιο. Φ. — Μπαγάρωσέ με 'γρίγορα καὶ βιάζομαι νὰ φύγω, σὺ δέ, ἂν θέλῃς, κἄθισε μονάχος ἐδῶ πέρα μὲ τὰ γοβάκια καθεμῆς νὰ κοπανάς ἄερα. Π. — Νά! νά! καὶ ἄλλα πῶσωπα . . . Φ. — Ἄς εἶναι ὅπορος θέλει . . . ῖργος αἰσθάνομαι ποῦ καθ' ὅλα μου τὰ μέλη, καὶ τώρα, ὅπως ἐμαθα κι' ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσῃς, νόσοι ἐνέσκηψαν πολλὰ παντοῦ τῆς πρωτευσόσης, καὶ σέρνονται Κ α λ ὄ γ ε ρ ο ι καὶ ἀνεμυρωμάτα καὶ 'στὰ μικρά, βρὲ Περικλῆ, καὶ 'στὰ μεγάλα στρώματα. Μπαγάρωσέ με 'γρίγορα . . . Π. — Ὅπως λοιπὸν πέντ' ἔξη, κι' ἐγὼ ἐδῶ θὰ στέκομαι ὡς ποῦ νὰ γλυκοφέξῃ.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν σῶς κἴνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνίθη, ὅτῃν ἑσπᾶνιν ἀπᾶνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀνορεῖται μὲ ἐνδοχῆτο ἔσθῃ, — ἐσθ' ἀπὸ λάδι τραξί 'στὸ ἐσθί.

μὲ Ἰσημίον, μὲ μὰ μάρδα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή, καὶ μὰ χίρα ἔλιως ἀνδρα, — ποῖταν ἄλλοτε μαμμί.